

— ja, jeg kunde gjerne sige paansøder — Hjælp til Alle uden Hensyn til, om Hjælpen behøves eller ikke, og endvidere, at Forslaget under Nr. 2 byder en Hjælp, som ikke er nogen Fattighjælp fra Kommunerne, idet den kun er et Laan, der bliver at betale tilbage, hvorimod Vædringsforslaget under Nr. 12 kun bestemmer en Uddeling af Statens Midler til Kommunerne eller gennem Kommunerne til Understøttelseskasser og Fattigkasser til Anvendelse paa en bestemt Maade. Der er derhos ogsaa den Uoverensstemmelse imellem de to Forslag, at det ene efter al mennekelig Beregning ikke medfører noget som helst Pengeoffer fra Statens Kasse, hvorimod det andet er en rund Million kastet ud af Statens Kasse. Naar vi have en Million for Meget i Statskassen, synes det mig at være en fornuftigere og hensigtsmæssigere Anvendelse deraf, ogsaa af Hensyn til Arbejderne, om man bestemte den til Udførelse af nyttige Statsarbejder, istedetfor at give den bort uden Bederlag, thi det er klart nok, at Bederlaget ikke kan betinges hverken af Kommunen eller de Fattiges Kasse eller af Understøttelseskassen. Det er Millioner givet bort uden Bederlag og uden paavisselig Nødvendighed for, at den gives. Muligvis vilde Millioner afhjælpe den samme Trang til Ernæring og endda frembringe nyttigt Arbejde, naar den istedetfor at foredeles gratis blev anvendt til nyttigt Arbejde. — Jeg skal ikke optage det gamle Stridssemme mellem den ærede Ordfører og mig om, hvorfra den utilbørlige Overflodighed af Penge i Statskassen hidrører, om den — som efter hans Mening — hidrører fra en ublu Udplyndring af Skatteyderne og særlig af de slettest stillede Statterydere, eller den — som efter min Mening — hidrører fra en uforsvarlig Forsømmelse af fornødne Statsforanstaltninger. Det er et saa gammelt Stridssemme mellem den ærede Ordfører og mig, at jeg ikke skal komme videre ind derpaa, og jeg tror i Virkeligheden heller ikke, at der er Noget vundet ved, at den ærede Ordfører saa jevnlig proponerer en ny Holmgang paa dette Gebet. Den ærede Ordfører fremkom i Begyndelsen af sit Foredrag med en Række Bemærkninger ikke angaaende selve det foreliggende Vædringsforslag, men angaaende mit Svar til en Arbejderdeputation. Jeg veed ikke ret, hvad dette har med den foreliggende Sag at gøre, og jeg skal heller ikke komme videre ind derpaa; men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning lige overfor den ærede Ordfører, at det forekommer mig, at han udlægger mit Svar noget urigtigt, naar han mener, at jeg ved de Arbejder, Regjeringen maatte guffe snart at kunne iværksætte, og de Arbejder, til hvilke Regjeringen beklager ikke at have fundet fornøden Tilslutning i Rigsdagen, havde sigtet til Søfarterne alene. Den ærede Ordfører maa jo vide, at der foruden disse meget nyttige og nødvendige Arbejder, som endnu ikke have kunnet iværksættes, er en hel Række andre

Arbejder, som tilbørlig endog uden nærmere Underfølgelse eller Forhandling ere blevne negtede Fremme. Jeg har altsaa ingenlunde ved min Udtalelse alene sigtet til disse Arbejder paa 20 Fods Bånd, som den ærede Ordfører betegede dem, men jeg har sigtet til den hele Række af Arbejder, som Regjeringen beklager, at det ikke endnu i dette Dieblif har været muligt at faae vedtagne, end mindre paabegyndte.

Winther: Det er beklageligt, at Regjeringen i sin Tid modfattede sig forskjellige Lovforslag, der kom frem her i Thinget ved privat Initiativ, for at sætte Kommunerne istand til ved den Hjælp fra Statskassens Side, som ethvert Individ her i Landet, der ikke kan ernære sig selv, har Ret til efter Grundlovens § 84, at støtte deres Trængende. Regjeringen modfattede sig disse Forslag, og derved er den Kreds af stadig Trængende, som altid findes, vedbleven at være den samme, hvorved Vanskelighederne forøges, naar særegne Omstændigheder indtræde, saaledes som i det nærværende Dieblif. Jeg vil haabe, at man fra Regjeringens Side dog en Gang vil komme til at opfylde dette Grundlovslofte i § 84. Man vil derved naturligvis have lettet Kommunerne deres Arbejdes Udførelse, og i mange Henseender vil man have lettet dem saaledes, at de ikke behøve ekstraordinære Tilskud af Statskassen. Det har imidlertid været mig kjært at se, at Regjeringen har erkjendt, at der er Anledning for den til at komme med et Forslag om at støtte Kommunerne i deres Forpligtelse til i vanskelige og arbejdsløse Tider at komme de Trængende til Hjælp paa den Maade, som er angivet i Forslaget, men paa den anden Side kan jeg ikke se Andet, end at dette Forslag er utilstrækkeligt til at afhjælpe denne Nød, der er tilstede, og som den høitærede Minister nu antydede, vilde komme stærkere og stærkere tilstede i en nær Fremtid. Jeg finder det derfor at være fortjenstlig af Finantsudvalgets Plural, at det er fremkommet med det Forslag, som foreligger under Nr. 12. Jeg antager, at dette Forslag er gaaet ud fra de samme Betragtninger, som bevægede Mænd her i Thinget til at fremkomme med de Forslag, om hvilke jeg før talte, og navnlig er der blandt Forslagsstillerne af Forslaget under Nr. 12 Mænd, som selv have været med at tage Initiativet til at forelægge de Lovforslag, jeg før beklagede ikke ere blevne vedtagne. Jeg er af den samme Mening, som er bleven ytret fra flere Sider, at det er bedre, at man uddeler Hjælpen til dem, som trænge, ved at skaffe dem Arbejde end ved lige frem at give dem Gave; men man maa erindre, at der er Nogle, som ikke kunne arbejde, og som, naar de ikke kunne ernære sig selv, efter vor med Grundlovsparagraf 84 uoverensstemmende Tilstand, alene ere henviste til at faae Hjælp af Fattigkassen, saaledes at de tillige miste deres borgerlige Rettig-